

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XXII. Quid sit satisfactio sacramentalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

non statim poenitentem à se abiicere, sed benignè ac misericorditer deberet illum monere, & excitare, ut ad superiorem recurrat: imò interdum præstaret, ut ipse confessarius ex charitate in se susciperet onus adeundi superiorem, & facultatem illum absolvendi postularer, ut si ipse poenitens maiori animo satisfactionem injunctam adimpleret, & remedia peccatis in futurum devitanda apta, & à confessario propofita libentius amplecteretur.

SECTIO XX.

Quid sit satisfactio Sacramentalis.

SATISFACTIONIS nomine intelligitur actio illa, qua is qui alterum læsit, tantum facit, quantum satis est injuriam compensandam; vel quantum is, qui læsus, justè exigit, ut docet Bellarm. Lib. 4. de Pœ cap. 1.

Quamvis autem nullus homo (ut in priori hujus operæ parte tract. 5. & 6. dictum est) possit Deo pro peccatis satisfacere, nisi condonatio aliqua gratuita interveniat, parte ipsius Dei; supposito tamen gratiæ dono, per Christi Domini merita collato, certum est, satisfactionem quam Deo exhiberi posse ab homine, ejusque opera quædam esse satisfactoria, ut ex infra dicendis patebit.

Est autem hæc satisfactio duplex: alia siquidem est Sacramentum fit, alia Pœnitentiæ Sacramento conjungitur, estque illius pars integrans, ut supra dictum est; quidem, quoniam non solum ex opere operantis, sed jam ex opere operato sortitur effectum suum, ideo potior est, & majorem vim habet.

Rursus, hæc satisfactio Sacramentalis duplex distingui potest: una minus propriè dicta, quæ reperitur in satisfactione, & confessione, aliisque poenitentis actibus, absolutionem antecedunt; per illos enim actus satisfactio aliquam Deo exhiberi docuit S. Thom. in 4. q. 16.

16. q. 1. art. 1. q. 1. ubi dicit quod, *Pœna, quam pœnitens patitur in contritione & in confessione, in partem satisfactionis cadit*: quod olim etiam docuerat author libri de vera & falsa pœnit cap. 10. ubi de conf. Sacri. loquens, *Multum, inquit, satisfactionis obtulit, qui erubescencia dominans, nihil eorum qua commisit, nuncio Dei donegavit.* Certè non pauci sunt, qui pudorem illum in quorundam peccatorum confessione subeundum, multis jejuniis, orationibus, & eleëmofynis vellent redimere. Hi autem actus, quatenus ab homine peccatore eliciuntur, non nisi improprie dicuntur satisfactorii; cum neque pro culpa, neque pro pœna æterna peccato nondum remisso debita, aut ulla illius parte per illos satisfiat; sed convenientius tantum disponatur pœnitens ad justificationis gratiam uberius, & certius in Pœnitentiæ Sacramento recipiendam.

Altera est satisfactio Sacramentalis proprie dicta, quæ consistit in piis quibusdam operibus à confessario injunctis, quibus pœnitens pro pœna temporali peccato, quoad maculam remisso, debita Deo satisfacit: quod expresse docuit Conc. Trid. sess. 6. cap. 14. ubi de satisfactione Sacramentali loquens dicit, illam Deo exhiberi, *Non quidem pro pœna æterna, qua vel Sacramenti, vobis una cum culpa remittitur; sed pro pœna temporali; qua (ut sacra littera docent) non tota semper, ut in Baptismo fit, dimittitur.*

Hæc autem vera, & proprie dicta satisfactio vocatur, quia per illam pro pœna illa temporali peccato, quoad maculam remisso, debita verè & proprie Deo satisficit. Quod ut evidentius constet, duo breviter hîc explicanda sunt. Primum est, utrum remissa per absolutionem Sacramentalem peccati culpa, remaneat aliquando pœna aliqua temporalis luenda. Secundum est, utrum per aliqua bona opera in statu gratiæ facta pro pœna illa temporali satisfieri Deo possit. Vtrumque negant hæretici hujus temporis; utrumque tamen catholica veritas affirmat, quæ quoad priorè partem probatur, & simul oppositus error refellitur.

Primò ex scriptura 2. Reg. 12. ubi refertur, Davidi de peccato suo perfectè pœnitenti, Deum illius culpam condonasse (ut hunc locum explicat S. Ambr. in priore Davidis apolog. cap. 2.) & tamen eum temporali pœna, mortis scilicet filii, ob peccatum illud, quamvis remissum, plebè voluisse.

Secundò ex Conc. Trid. loco suprà citato & præter seff. 14. cap. 8. ubi declarat falsum omnino esse, & à verbo *De alienum, culpam à Domino nunquam remitti, quin unquam etiam pœna condonetur.*

Tertiò ex S. August. in Psal. 50. *veritatem, inquit, dilexisti; hoc est impunita peccata eorum, etiam quibus ignoscis, non dimisisti: sic provogasti misericordiam, ut servares & veritatem.* Item ex S. Greg. lib. 9. moral. cap. 27. ubi dicit *Davidem, Punium fuisse ob peccatum præteritum quamvis remissum; quia Dominus delictum sine ulsione non deserit.*

Quarto ex iis, quæ ad probandam veritatem Purgatorii suo loco infrà proferentur.

Secunda pars ejusdem catholicæ veritatis; nimirum quòd per bona quædam opera in statu gratiæ facta, pœna illa temporali, aut aliqua ejus parte Deo satisfieri possit, probatur.

Primò ex scriptura: Tob. 4. *Eleemofyna ab omni peccato & à morte liberat; Vbi loquitur Tobias senior de eleemofyna à filio in statu gratiæ facienda, ut ex ipso contextu patet; quam tamen dicit à peccato, id est à pœna peccati liberare.*

Secundò ex Conc. Trid. seff. 14. can. 13. ubi profertur thema in eum qui dixerit, *Pro peccatis, quoad pœnam temporalem, minimè Deo per Christi merita satisfieri pœnis ab eo factis, & patienter toleratis, vel à sacerdote injunctis, sed sponte susceptis, ut jejuniis, orationibus, eleemofynis, vel aliis jam pietatis operibus.*

Tertiò ex S. Cypr. lib. 3. Epist. 10. ubi dicit, *Peccatores Patri misericordie precibus & operibus suis satisfacere possunt.* S. Ambr. lib. 2. de Helia, & jejunio, cap. 22. ubi dicit, *Non habere plura subsidia, quibus peccata redimamus: pecuniam habere redimo peccatum tuum.*

Quod verò illis, & similibus locis loquantur SS. Patres de redimendis peccatis quoad culpam jam remissis, rectè colligit Gamach. cap. 23. de satisf. Pœnit. ex eo, quòd, quamdiu homo hæret in statu peccati mortalis, nihil ad redemptionem peccati quibusvis operibus suis conferre possit. Vnde Conc. Trid. dicit Sess. 14. cap. 8. *Omnem satisfactionem, quam pro peccatis nostris exsoluimus, esse per Iesum Christum &c. in quo vivimus, in quo meremur, in quo satisfacimus, facientes fructus dignos pœnitentia; qui ex illo vim habent, &c.* ubi monet Gamach. notandas esse has voces: *Per Christum &c. in quo vivimus;* iis enim apertè significatur, satisfactionem supponere gratiæ vitam, & unionem cum Christo per ipsam gratiam sanctificantem.

Obiiciunt hæretici 1. S. Pet. 1. dici, *Nos redemptos esse, non corruptibilibus auro vel argento, sed pretioso sanguine Christi.* Vnde sequitur, sola virtute satisfactoria passionis Christi, non verò eleëmofinis, aut aliis operibus peccata nostra, aut pœnas illis debitas posse redimi.

Resp. verissimum esse, nos sola virtute meritorum Christi à peccatis, pœnisque illis debitis redemptos fuisse; quia Christus solus condignam pro nobis satisfactionem Deo Patri obtulit, & merito suæ Passionis gratias omnes promeruit, ex quibus oritur vis omnis satisfactoria, sicut & meritoria, quæ operibus nostris bonis inesse potest; unde fit, ut omnis satisfactio, quam pro peccatis nostris exoluimus, sit per Christum Iesum, & ex illo vim habeat; proindeque omnis gloriatio nostra, non in nobis, sed in ipso Christo esse debeat.

SECTIO XXIII.

Quibus operibus Deo satisfieri possit.

TRES sunt super hac quæstione Theolorum sententiæ; quidam enim existimant, virtutem satisfactoriam inesse solis operibus, quæ non sunt præcepti, sed solum consilia